

"Lạy Thầy, xin cho tôi nhìn thấy được"
(Mc 10:51)

Sơ Anne Marie

Mãi cho đến khi lên lớp 2, tôi mới khám phá ra rằng tôi không nhìn thấy rõ. Trước đó tôi không hề biết điều này.

Khi Sơ Anne thành linh xoay mình thật nhanh để viết trên bảng, sợi dây chuỗi hạt khổng lồ mà Sơ đeo trên người

như miễn cưỡng chạy theo, loảng xoảng ồn ào như một đoàn xe lửa chạy ngang. Tôi cứ phải vừa quay qua bên này rồi lại quay qua bên kia để nhìn mấy đứa bạn xem chúng nó viết xuống những gì. Không biết có phải vì vậy mà Chúa đã tạo nên

những dây bàn ngay thẳng để mình có thể thấy mọi góc cạnh chẳng?

Nhưng mà Sơ Anne tinh mắt lắm, Sơ để ý chúng tôi từng đứa một. Có lẽ Sơ chỉ khoảng tuổi đôi mươi thôi nhưng chúng tôi cứ tưởng Sơ già hơn thế. Sơ biết đứa

nào không biết đọc, đứa nào chỉ biết một chút ít thôi và đứa nào không quên mang theo thức ăn trưa, đứa nào phải mặc thừa áo lạnh của chị mình.

Có một lần Sơ gửi tôi lên gặp y tá của trường. Tôi tưởng rằng có lẽ vì hôm đó tôi hơi nóng đầu, nhưng trong giấy giới thiệu Sơ lại đề nghị y tá hãy khám mắt của tôi. Đúng thế, tôi đã đọc thấy như vậy.

Người y tá nhìn kỹ tờ giấy giới thiệu, rồi để ra bên cạnh bàn. Tim tôi đập thành thạch tượng chừng như sắp bị gọi đi vùng Siberia hay đâu đó. Nhưng kết quả sau đó là tôi được đeo kính và mọi sự đã hoàn toàn thay đổi. Thì ra vũ trụ này có đường nét và góc cạnh! Thế mà tôi chẳng hay biết gì. Lần đầu tiên trong đời tôi được nhìn thấy mọi sự vật một cách tỏ tường với hình dáng, góc cạnh, chiều kích.

Hãy hình dung niềm vui tột cùng của tôi, sững sờ trước những bất ngờ tuyệt diệu. Bạn hãy hình dung kỹ đi, chỉ một phút thôi.

Kể từ đó trở đi, biết bao nhiêu năm tháng trôi qua, tôi không bao giờ ngưng tùm tùm cười mỗi khi nhớ đến chuyện này.

Brian Doyle,
A Shimmer of Something